

rede, forgyldte, forfølvende, pletterede, forniklede, emallerede, ferneriserede, bronceerede, hvidfogte eller indlagte Arbejder af Metal, hvide Metallkompositioner, Nikkel og Nysølv, ei andet Sted nævnte Metallarbejder og endelig bronceerede, ferneriserede eller lakerede Blikarbejder ansættes til en Gold af mindst 40 Dre pr. Pfd. istedetfor 35.

Bag de her nævnte Korporationers Andragender ligger en ikke ugrundet Frygt for, at hvis de ikke vebblivende faae Støtte imod Udlandets Produktion og Overproduktion, vil deres Eksistens være truet. Haandværkere som Sporemagere, Løfmede, Gjørtlere, Kobberfmede, ja selv Kleinfmede og Blikkenslagere ere i de senere Aar bleven trængt stærkt tilbage, og yderligere Nedsættelse af Lølden paa de Gjenstande, som de forarbejde, vilde paa en unaturlig Maade give dem til Pris.

Særlig hvad Maskiner angaar, da kunne de efter Lovforslaget, forsaavidt de falde sammen med grove smeddede og støbte Gjenstande af Jern, fortolbes med 2 Dre pr. Pfd., naar de ere finere, f. Ex. Symaskiner, med 5 Dre pr. Pfd., og endelig som ubenævnte Varer med 5 pCt. af Værdien, hvilket Alt tilsammen maa betragtes som en betydelig Nedsættelse; Lølden paa ubenævnte Varer er efter den nævnte Goldlov 10 pCt. af Værdien.

Naar en saa vidtgaaende Nedsættelse er foreslaaet, er Motivet hertil vistnok Hensynet til Landbruget, der mere og mere er kommet ind paa at benytte Maskiner, men herved maa det dog erindres, at der rundt om i Danmark er en ung, fremblomstrende Stand af Maskinfabrikanter, der have gjort Landbruget betydelige Tjenester og sandelig ikke have ligget paa den lade Side i den korte Tid, de have haft at udvilde sig i, Noget, de sikkert heller ikke ville gjøre i Fremtiden, saa det turde være et stort Spørgsmaal, om al Gold paa Maskiner ikke burde blive staaende som hidtil, ja muligvis burde den udelukkende gjøres til en Værditold, og da altsaa blive staaende ved 10 pCt. af Værdien. Hvis dette ikke sker, skal det fremhæves, at der er fremkommet et særligt Ønske om, at Symaskiner, i Klasse med hvilke formentlig andre finere Maskiner maa stilles, fra Løbe-Nr. 103 maatte blive overført til Løbe-Nr. 102, saaledes at Lølden for dem forhøjes fra 5 Dre til 35 Dre pr. Pfd.

Med Hensyn til de ovenfor nævnte Vogne skal det endnu bemærkes, at Fabrikken Scandinia i Randers ønsker en Værditold af 10 pCt. paa enhver Jernbane-Godsvoغن og af 15 pCt. paa Personvogne med Væder- og Polsterarbejde. I denne Sammenhæng skal det endelig fremhæves, at Sølvo- og Guldvarefabrikanterne ønske, at samtlige Arbejder af ægte Metaller, som her indføres, skulle underkastes en Statskontrol.

Heresfor vilde der endnu kunne være Grund til at dvæle ved de foreslaaede Goldsæters Indflydelse paa Bødderindustrien, Støbsfabrikationen, Salttilvirkningen, Tobaksfabrikationen osv., men da enten de medfølgende eller direkte til Udvalget indkomne Andragender nøie gjøre Rede for Forholdene, og da Hovedhensynet, Spørgsmaalet om Bevarelsen af de vedkommende Industrigræne som levedygtige her i Landet, stadig er det samme, skulle vi ikke gaa ind paa flere Enkeltheder, men til Slutning kun udtale et levende Haab om, at det ærede Udvalg saavel som Rigsdagen i sin Helhed maa kunne forstaa Haandværkernes og de Industridrivendes, som det synes, grundede Frygt. Der kan selvfølgelig være Industrier, der spille en saa ringe Rolle, at det muligvis vil kunne forsvares, hvis det endelige Resultat bliver, at de af dem udtalte Ønsker ikke blive opfyldte. De ville da — hvad der for dem selvfølgelig er en haard og sørgelig Begivenhed — med eller uden Kamp gaa tilgrunde, men paa denne Maade kan der umuligt gaas frem mod Industrien i Almindelighed. Det er en Femtedel af Landets Befolkning, der lever af Industri, og det bliver da en Sag af ikke ringe Betydning, om denne nøjsomme og arbeidsomme Del af Befolkningen (ikke alene Fabrikanterne eller Mestrene, der kun ere den i Tal ringere Del, men navnlig den store Mængde Arbejdere, som beskæftiges af dem) gaar frem eller tilbage i Velstand og Velvære. At Regjeringen i sin Goldpolitik erkjender dette, fremgaar af saa Meget; oplysende er det saaledes, hvad der med Paaskjønnelse er blevet bemærket, at der paa „indbundne eller indheftede Bøger med dansk Text, naar de indføres i Partier“, er blevet lagt en Gold af 12 Dre pr. Pfd., og Regjeringen peger desuden selv paa, at Strømningerne i vore Nabolandes Goldpolitik afgjort gaa imod de tidligere saa gangse Frihandels teorier. Men heraf følger da formentlig, at Regjeringen i Overensstemmelse med Hs. Ex. Finansministerens Udtalelser ved Forslagets Forelæggelse, Intet vil kunne have imod, at forskjellige i dette foreslaaede Goldnedsættelser bringes til at forsvinde, naar den kun bliver overbevist om, at Goldnedsættelserne væsentlig vilde skade. I saa Henseende tør det formentlig antages, at Udvalget og Rigsdagen ville dele Anskuelse med Regjeringen, og det er i Haab herom, at Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk til det ærede Udvalgs vidre Drøftelse fremsender en Række til den indkomne sag- og saglyndige Udtalelser. Et Land kan umuligt undvære Industri, ja der kan gives Tidspunkter, i hvilke det endogmaa findes rigtigt at gjøre Opoffrelser for at bevare den, og hvad der saaledes maa erkjendes for at være rigtigt i Almindelighed, gjælder særlig for et saa lille Land som Danmark, hvis Marked hurtigt udefra kan erobres, men som selv kun vanskeligt kan vinde Fodfæste i det store Udland.